

**Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Corte Suprema di Cassazione, Piątej Izby Cywilnej, wydanego dnia 18 lutego 2004 r., w sprawie Ministero dell'Economia e delle Finanze i Agenzia delle Entrate przeciwko FCE Bank plc**

**(Sprawa C-210/04)**

(2004/C 190/09)

Dnia 12 maja 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Corte Suprema di Cassazione, Piątej Izby Cywilnej (Włochy), wydanego dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie Ministero dell'Economia e delle Finanze i Agenzia delle Entrate przeciwko FCE Bank plc.

Corte Suprema di Cassazione zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania prejudycjalne:

- „a) czy art. 1 ust. 2 i art. 9 ust. 1 Szóstej Dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że filia spółki, posiadającej siedzibę w innym Państwie (należącym do Unii Europejskiej, bądź też nie), która spełnia cechy zakładu produkcyjnego, może być uznana za niezależny podmiot, a zatem iż możliwy jest stosunek prawny pomiędzy dwoma podmiotami, z wynikającym stąd obciążeniem podatkiem VAT usług wykonanych przez spółkę-matkę; czy dla jego określenia może zostać użyte kryterium »arm's length«, o którym mowa w art. 7 ust. 2 i 3 modelu konwencji OECD dotyczącej podwójnego opodatkowania oraz konwencji z dnia 21 października 1988 r. między Włochami, Zjednoczonym Królestwem i Irlandią Północną; czy dopuszczalny jest stosunek prawny w przypadku »cost-sharing agreement«, dotyczącego świadczenia usług na rzecz podmiotu zależnego; w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie są warunki, aby uznać taki stosunek prawny za istniejący; czy pojęcie stosunku prawnego powinno zostać określone przez prawo krajowe czy przez prawo wspólnotowe;
- b) czy obciążenie filii kosztami owych usług może – a jeśli tak to w jakim zakresie – zostać uznane za zapłatę za wykonane usługi w rozumieniu art. 2 Szóstej Dyrektywy, bez względu na rozmiary obciążenia oraz na osiągnięcie zysku przez przedsiębiorstwo;
- c) w przypadku, gdy świadczenia usług pomiędzy spółką-matką i filią należałoby uznać za zwolnione z VAT ze względu na brak niezależności usługobiorcy, a zatem ze względu na niedopuszczalność stosunku prawnego pomiędzy owymi dwoma podmiotami, gdy spółka-matka posiada swą siedzibę w innym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej, czy praktyka administracyjna, która w takim przypadku poddaje usługę opodatkowaniu pozostaje w sprzeczności z prawem przedsiębiorczości, o którym mowa w art. 43 Traktatu WE”.

**Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia wydanego dnia 29 kwietnia 2004r. przez Oberster Gerichtshof, w sprawie Ewald Burtscher przeciwko Josef Stauderer**

**(Sprawa C-213/04)**

(2004/C 190/10)

Dnia 19 maja 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia wydanego przez Oberster Gerichtshof dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie Ewald Burtscher przeciwko Josef Stauderer..

Oberster Gerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy wykładni art. 56 Traktatu ustanawiającego WE należy dokonywać w ten sposób, że nie jest z nim zgodna regulacja krajowa (ustawa o obrocie nieruchomościami w Vorarlberg), na mocy której w przypadku nabycia nieruchomości w drodze czynności prawnej, gdy nie jest wymagane pozwolenie urzędu obrotu nieruchomościami, nieterminowe złożenie oświadczenia przez nabywającego, że nieruchomość jest zabudowana, nabycie nie służy celom wycieczkowym i że nabywca jest obywatelem austriackim albo względem austriackiego równoprawnym, prowadzi do bezskuteczności ex tunc czynności prawnej?

**Skarga wniesiona dnia 19 maja 2004 r. przez Komisję Europejską przeciwko Republice Włoskiej**

**(Sprawa C-214/04)**

(2004/C 190/11)

Dnia 19 maja 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez Ulricha Wölkerja i Antonio Aresu wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Republice Włoskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy do dnia dzisiejszego regulację pozwalającą na użycie wodorochlorowodorów w instalacjach przeciwpożarowych w granicach i na warunkach wykraczających poza przewidziane w art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 (<sup>1</sup>) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tego przepisu;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

## Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że wyjątki przewidziane w dekreście ministra środowiska i ochrony krajobrazu (Ministro dell'ambiente e della tutela del territorio) z dnia 3 października 2001 r. mają zastosowanie do różnych przypadków, które nie są objęte wyjątkami przewidzianymi w rozporządzeniu 2037/2000 i że ich zakres stosowania jest tym samym znacznie większy niż jest to dozwolone na mocy tego rozporządzenia. W zakresie w jakim przepisy włoskie zezwalają na użycie wodorochlorofluorowęglowodorów (HCFCs) w instalacjach przeciwpożarowych w przypadkach, na które nie zezwala rozporządzenie nr 2037/2000, są one niezgodne z prawem wspólnotowym.

(<sup>1</sup>) Dz.U. L 244 z 29.9.2000, str. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Østre Landsret, wydanego dnia 14 maja 2004 r., w sprawie Marius Pedersen A/S przeciwko Miljøstyrelsen**

(Sprawa C-215/04)

(2004/C 190/12)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Østre Landsret (Dania) wydanego dnia 14 maja 2004 r. w sprawie Marius Pedersen A/S przeciwko Miljøstyrelsen, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 21 maja 2004 r.

Østre Landsret zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy wyrażenie „jeżeli nie jest to możliwe” zawarte w art. 2 lit. G pkt ii) rozporządzenia 259/93 (<sup>1</sup>) należy rozumieć w ten sposób, iż zatwierdzony przedsiębiorca zajmujący się zbiorczą odpadów nie może automatycznie być zgłaszającym eksport odpadów celem odzysku?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej uprasza się o wyjaśnienie według jakich kryteriów zatwierdzony przedsiębiorca

zajmujący się zbiorczą odpadów może być zgłaszającym eksport odpadów celem odzysku.

Czy takie kryterium może stanowić fakt, że producent odpadów albo jest nieznan, albo mowa jest o tylu producentach, że ich pojedynczy udział jest na tyle mały, iż nierozsądnym byłoby, aby każdy z nich mógł z osobna być zgłaszającym eksport?

2. Czy art. 7 ust. 2 w związku z art. 4 lit. a pierwszy i drugi akapit rozporządzenia 259/93 zezwala na to, aby właściwe organy państwa wysyłki sprzeciwiły się określonym wnioskowi o zezwolenie na eksport odpadów dla potrzeb odzysku, jeśli ze zgłoszenia nie wynika czy istnieją informacje, że obróbka przedmiotowych odpadów w urządzeniach odbiorcy jest z ekologicznego punktu widzenia na tym samym poziomie jaki jest wymagany przez przepisy krajowe państwa wysyłającego?
3. Czy art. 6 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia 259/93 należy rozumieć w ten sposób, iż wymóg dostarczenia informacji obejmujących skład odpadów może zostać uznany za spełniony poprzez oświadczenie zgłaszającego, że chodzi jedynie o jeden konkretny wskazany rodzaj, dla przykładu „odpady elektroniczne”?
4. Czy art. 7 ust 1 i 2 rozporządzenia 259/93 należy rozumieć w ten sposób, iż termin, o którym mowa w art. 7 ust. 2 rozpoczyna swój bieg od chwili, gdy właściwe organy miejsca przeznaczenia wysłały potwierdzenie mimo tego, iż właściwe organy miejsca wysyłki nie uważają, iż otrzymały wszystkie informacje wymagane w art. 6 ust. 5?

W przypadku odrzucenia powyższego stwierdzenia uprasza się o wyjaśnienie, jakie informacje powinno zawierać zgłoszenie, aby przewidziany przez art. 7 ust. 2 termin 30 dni rozpoczął swój bieg.

Czy upływ trzydziestodniowego terminu na udzielenie odpowiedzi skutkuje tym, iż organ nie może już wnieść sprzeciwu ani wymagać dostarczenia dalszych informacji?

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie Rady z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar, Dz.U. L 30, str. 1.